

PUȚURI CRĂPATE

Doamne, eu cred, Doamne, eu cred,

Toate lucrurile sunt posibile,

Doamne, eu cred.

Să rămânem în picioare pentru un moment de rugăciune și să ne plecăm capetele.

Doamne Isuse, prin această cântare noi încercăm să-Ți spunem simplu că credem. Te rugăm să frângi Pâinea Vieții pentru noi și să ne dai ceea ce avem nevoie din Cuvântul Tău, pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Vă puteți așeza. Sunt sigur că dacă vom spune „Amin”, binecuvântările Lui mărețe se vor odihni peste această audiență.

În dimineața aceasta, m-am bucurat mult de mărturiile aduse și de felul în care au fost aduse. M-am bucurat și de noii veniți, de fratele baptist de aici, care a venit să-și ceară iertare pentru gândirea lui puțin greșită. Desigur, eu apreciez foarte mult faptul că acel bărbat este destul de domn ca să recunoască faptul că a greșit. El nu și-a cerut iertare direct de la mine, pentru că nu mie trebuie să-mi ceară iertare, ci Domnului. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe fratele nostru și pe fratele lui evanghelist.

După cum știți, și eu am făcut parte din biserica baptistă. Am fost membru al Bisericii Misionare Baptiste și știu cum este acest sentiment. M-am simțit plin de ceva, dar n-am știut ce este.

Îmi amintesc prima mea experiență cu penticostalii.

Odată când am fost la pescuit la Dowagiac, Michigan, în timp veneam în jos spre Indiana, am văzut că pe toate mașinile de acolo scria: „Isus”. Astfel, m-am oprit și am ascultat serviciile din ziua aceea, iar în ziua următoare m-au chemat pe platformă să spun câteva cuvinte. M-au întrebat la ce biserică aparțin și le-am spus că sunt baptist.

În seara aceea a mers să predice un bărbat de culoare, care avea în jur de optzeci de ani. Purta o manta lungă cu guler de catifea, de aceea m-am întrebat cum este

posibil ca acei bărbați învățați și teologi să-i dea cuvântul unui asemenea om? El ar trebui să stea undeva pe scaun.” Bătrânul acela a predicat despre ce a făcut Isus aici pe pământ, iar pentru aceasta a ales un text din Iov 38.4+7:

„Unde erai tu când am întemeiat pământul... atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?” Și a vorbit despre ce s-a petrecut în ceruri.

Cam la cinci minute după ce a început să vorbească, Duhul Domnului a venit peste el și în acel moment a sărit în sus lovindu-și călcâiele unul de celălalt. Acolo era o platformă cât jumătate din aceasta, iar el a început să strige: „Nu aveți destul loc pentru mine ca să pot predica!”

Aveam cam douăzeci de ani, dar când am văzut ce făcea acel bărbat, m-am gândit: „Dacă unui bătrân ca acesta i se întâmplă așa ceva, ce mi se va întâmpla mie?”

Prin aceasta, doresc să le urez „bun venit” în părtășia noastră, fraților noi. Cred că s-a menționat că printre noi este și un preot. Poporul meu este irlandez, ceea ce înseamnă că sunt catolici. Poate ați fost confuzi cu câțva timp în urmă, fiindcă niciunul dintre frați nu a spus nimic despre aceasta, dar m-am gândit că voi încerca să îndrept lucrurile.

Când a predicat, fratele era plin de bucurie știind că venirea Domnului este aproape, iar la un moment dat a început să vorbească într-o limbă necunoscută. Dar noi avem talmaci, care poate tălmăci ceea ce a spus. Scriptura spune că dacă nu este cine să tălmăcească, atunci cel ce are vorbirea în limbi să tacă în adunare, dar dacă este cine să tălmăcească, atunci aceea devine prorocie. Poate ați fost puțin confuzi când ați văzut că se ridică doi și vorbesc, dar totul era în ordine, pentru că unul vorbea în limbi, iar celălalt aducea tălmăcirea, așa cum scrie în 1 Corinteni 14.27: *„Dacă sunt unii care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând; și unul să tălmăcească.”*

Ați observat cum vorbea fiecare? Duhul lui Dumnezeu vorbea în limbi prin unul dintre ei, iar celălalt dădea tălmăcirea. Pentru cei care nu înțeleg aceste lucruri este puțin confuz, dar noi, care suntem veterani pe această cale, le înțelegem. Astfel, m-am gândit să spun ceva despre acest lucru, dacă este în ordine.

Și așa cum spunea bărbatul acela de culoare, spun și eu: „Voi nu aveți destul loc

pentru mine ca să predic.” (Adunarea aplaudă).

Odată, cineva a spus că la o biserică era un pastor de douăzeci de ani, care predica în fiecare duminică exact treizeci de minute. Dar într-o duminică s-a întâmplat ceva: a predicat trei ore. Imediat a fost chemat deoparte de comitetul diaconilor, care i-au zis: „Pastore, noi apreciem faptul că stai pe Biblie și pe poruncile ei, și că întotdeauna ne corectezi ca să fim curați și fără pată înaintea lui Dumnezeu. Desigur, apreciem mesajul din dimineața aceasta, însă vrem să te întrebăm ceva: În fiecare duminică ai vorbit exact treizeci de minute, deci ce te-a determinat duminica aceasta să vorbești trei ore?” Vedeți, ei îl făceau să se simtă bine.

Și pastorul le-a spus: „De fiecare dată când sunt chemat să vorbesc, iau în gură o bomboană, iar când bomboana se termină, știu că s-au scurs cele treizeci de minute și mă opresc. În dimineața aceasta însă, am luat din greșeală în gură un nasture...” (Adunarea râde).

Eu n-am să iau nimic în gură, ca să nu mă trezesc cu vreun nasture... și nădăjduiesc că ceea ce am spus nu a fost un sacrilegiu pentru locul acesta, dar să știți că și Dumnezeu are simțul umorului.

Deci, noi suntem foarte recunoscători că ne aflăm aici și că ni s-a dat marele privilegiu să frângem încă o dată Pâinea Vieții în felul meu simplu. Știu că aici au vorbit teologi mari; aseară a fost unul din Anglia și sincer, nu-mi place să vin la amvon cu cele șapte clase ale mele și să vorbesc după o astfel de persoană. Totuși, nădăjduiesc că Dumnezeu vă va pune pe inimă însemnătatea celor spuse de mine, iar dacă cuvintele mele nu vor fi corecte, cu siguranță intențiile mele sunt.

Acum haideți să citim din Scriptură. În dimineața aceasta voi citi din cartea prorocului **Ieremia 2, de la versetul 1 până la versetul 13:**

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

„Du-te și strigă la urechile cetății Ierusalimului: „Așa vorbește Domnul: „Mi-aduc aminte încă de dragostea pe care o aveai când erai tânără, de iubirea ta, când erai logodită, când Mă urmași în pustiu, într-un pământ neșemănat.

Atunci Israel era închinat Domnului, era cele dintâi roade ale Lui; toți cei ce mâncau din ele se făceau vinovați, și venea nenorocirea peste ei, zice Domnul.”

Ascultați cuvântul Domnului, casa lui Iacov, și voi, toate familiile casei lui Israel!

Așa vorbește Domnul: „Ce nelegiuire au găsit părinții voștri în Mine, de s-au depărtat de Mine și au mers după nimicuri, și au ajuns ei înșiși de nimic?

Ei n-au întrebat: „Unde este Domnul care ne-a scos din țara Egiptului, care ne-a povățuit prin pustiu, printr-un pământ uscat și plin de gropi, printr-un pământ unde domnește seceta și umbra morții, printr-un pământ pe unde nimeni nu trece și unde nu locuiește niciun om?”

V-am adus într-o țară ca o livadă de pomi, ca să-i mâncați roadele și bunătățile; dar voi ați venit, Mi-ați spurcat țara și Mi-ați prefăcut moștenirea într-o urâciune.

Preoții n-au întrebat: „Unde este Domnul?” Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși, prorocii au prorocit prin Baal și au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor.

De aceea, Mă voi certa cu voi, zice Domnul, și Mă voi certa cu copiii copiilor voștri.

Treceți în ostroavele Chitim și priviți! Trimiteți la Chedar, uitați-vă bine și vedeți dacă s-a întâmplat acolo așa ceva:

și-a schimbat vreodată un popor dumnezeii, măcar că ei nu sunt dumnezei? Dar poporul Meu și-a schimbat Slava cu ceva care nu este de niciun ajutor!

Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul.

Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu țin apă.”

Fie ca Domnul să adauge binecuvântările Sale la citirea Cuvântului. Din textul acesta aş vrea să iau subiectul „**Puțuri crăpate.**”

Toate textele citite în dimineața aceasta au fost date prin inspirație divină. Noi venim în casa Domnului pentru corectare, îndreptare și înțelegere, iar uneori vedem ce mult înseamnă orice lucru mic care ne stă în cale.

Este așa cum a spus militarul acela care ne-a vorbit despre strategia militară și ne-a arătat cât este de importantă contracararea atacurilor dușmane.

Ei bine, același lucru este valabil și într-o biserică, într-o parohie unde predică un bărbat, sau pe câmpul Evangheliei unde vorbește un evanghelist. Când vede că începe o revoltă spontană sau ceva, dacă este un slujitor al lui Dumnezeu va stopa imediat acele lucruri, astfel ca oamenii să nu se mai gândească la ele și să stea deoparte. În ce ne privește, noi nu vrem să ajungem într-o asemenea situație.

Când a adus Ieremia această prorocie, trecuseră cam șaiszeci ani de la moartea lui Isaia, și în tot acest timp ei nu au mai avut nici un proroc major. Au fost câțiva proroci mai mici, ca Habacuc și ceilalți, dar Isaia a fost ultimul proroc mare. Și pentru că n-au mai avut pe nimeni care să-i cheme afară, Israelul s-a rătăcit, aceasta fiind starea în care i-a găsit Ieremia când a venit în scenă. El a prorocit înainte de plecarea în robie și a fost dus chiar și el împreună cu ei.

Apoi s-a ridicat prorocul Daniel și a spus că el înțelege Scriptura cu privire la cei șaptezeci de ani în care urmau să fie acolo.

În zilele lui Ieremia a mai fost un proroc, care și-a făcut un jug, l-a pus la gât și a zis: „*Peste doi ani, vă voi aduce înapoi în locul acesta...*” (Ieremia 28.3), însă Ieremia știa altceva. Și noi știm cu toții ce s-a întâmplat cu prorocul acela care a prorocit minciuni: „*...a murit chiar în anul acela,*” pentru că Dumnezeu nu l-a mai lăsat să trăiască.

De asemenea, am putut observa și starea oamenilor din zilele acelea. Eu n-aș vrea să mă înțelegeți greșit, pentru că tot ce doresc să vă spun, sunt câteva texte din Scriptură și câteva notițe.

Înainte nu obișnuiam să-mi fac notițe, dar după ce am trecut a doua oară de douăzeci și cinci de ani, nu mai țin atât de bine minte, așa că îmi notez textul și ce

vreau să spun din el. În plus, fiind ocupat cu rugăciunea pentru bolnavi și cu celelalte lucruri, nu am prea avut timp să studiez cum ar trebui.

Când s-a ridicat Ieremia, marele proroc al aceluși timp, el s-a tulburat asemenea lui Amos și celorlalți proroci, când a văzut starea poporului.

Uneori când vorbești despre un popor, s-ar putea crede că reflectă un anumit grup de oameni, dar nu este așa: acela este tabloul întregii națiuni. Și ca o comparație, putem vedea că poporul nostru este în aceeași stare ca poporul din zilele lui Ieremia. Israelul intrase, mai mult sau mai puțin, în idolatrie, s-au mai bine zis: s-a îndepărtat de Dumnezeu. De ce aceasta? Din cauză că era o slăbiciune la amvon, fiindcă dacă la amvon s-ar fi stat drept pe Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul ar fi fost în fiecare biserică, așa cum se mișcă printre noi. Dar ei s-au îndepărtat de El, iar eu aș vreau să vă vorbesc tocmai despre aceasta în această dimineață.

Citind Scriptura, vedem că acest lucru este valabil pentru fiecare epocă și cred că Amos, care a spus că el nu era nici proroc, nici fiul unui proroc, a zis: *„Leul răcnește: cine nu se va speria? Domnul Dumnezeu vorbește: cine nu va proroci?”* (Amos 3.8).

Dacă ați auzi vreodată răcnetul unui leu din sălbăcie, ați vedea că ceea ce auziți la grădina zoologică este doar un miorlăit. Când răcnește leul în sălbăcie, toate animalele devin atente. Eu am fost la vânătoare în junglă și vă pot spune că leul este regele animalelor, iar când răcnește el, toate celelalte animale se opresc din tot ce fac. Hienele și șacalii care au lătrat până atunci, babuinii și celelalte maimuțe care au scheunat, toate tac în clipa când aud răgetul leului în depărtare. Desigur, sunt multe lucruri care îl pot ucide pe un leu, dar în general, el este recunoscut ca fiind regele animalelor. Și Amos spunea în prorocia lui: *„Leul răcnește: cine nu se va speria? Domnul Dumnezeu vorbește: cine nu va proroci?”* *„Dumnezeu vorbește.”* Înțelegeți? Noi suntem în timpul sfârșitului și vedem scrisul de mână pe perete, deci este foarte simplu de prorocit.

Mai mult, vedem cum Dumnezeu își cheamă poporul să iasă afară din fiecare biserică protestantă, din catolicism, din hinduism, din budism și din toate celelalte religii existente, și îl adună împreună. Eu mă bucur pentru că văd ziua aceasta venind și cred că este unul din cele mai mari privilegii.

Dumnezeu ne-a cunoscut încă înainte de a fi lumea, pentru că există o singură formă de Viață veșnică, și aceasta este Dumnezeu, iar noi eram o parte din El. Da,

noi am fost în gândurile Lui încă înainte de întemeierea lumii. Așa cum fiul meu este o parte din mine, așa suntem și noi o parte din El. Noi suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu, prin cunoașterea Lui mai dinainte, așa cum scrie în 1 Petru 1.20: „*El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi.*”

Dacă El m-ar lăsa să privesc peste timp și m-ar întreba: „În ce timp dorești să trăiești?”, l-aș spune că doresc să trăiesc chiar acum, în ajunul sfârșitului Istoriei omenirii, înainte de venirea Împărăției lui Dumnezeu care va fi pe pământ, deoarece cred că acesta este cel mai glorios timp din toate epocile.

Revenind la textul citit, vedem că Israelul este acuzat de proroc de două păcate majore, iar în continuare aș vrea să vorbim despre ele.

Ei s-au întors de la Dumnezeu, Izvorul Vieții și și-au săpat puțuri; s-au întors de la ceea ce le-a dat Dumnezeu și s-au adăpat din ceea ce și-au făcut ei înșiși. Dar ce s-a întâmplat? Puțurile făcute de ei au crăpat și apa s-a scurs afară din ele. Adevărul este că un rezervor crăpat nu poate ține apa. Eu am crescut într-o fermă și știu cum este cu aceste puțuri și cât este de dificil să le întreții.

Aceste puțuri crăpate sunt un tablou desăvârșit spre timpul de astăzi și spre tot ceea ce a încercat să facă omul: să unească bisericile, să-i unească pe oameni, etc., toate acestea fiind însă doar încercări intelectuale. Astfel, am încercat să-i facem pe toți metodiștii să devină bapțiști și invers, dar Dumnezeu nu a avut niciodată în Planul Său așa ceva, pentru că El are un singur Loc de întâlnire. De altfel, El a spus clar în Deuteronom că Se va întâlni cu noi „...în locul pe care-l va alege Domnul ca să-Și așeze Numele acolo.” (Deuteronom 16.2). Și în locul ales de El ca să-Și pună Numele, S-a întâlnit și cu Israel.

Astăzi, El are un loc în care Se întâlnește cu Biserica Sa și a ales și acel Nume, acesta fiind „Isus Hristos.” Acolo se întâlnește El cu credinciosul adevărat: în Isus Hristos. Acela este Locul ales de Dumnezeu ca să-Și pună Numele.

Voi ziceți: „Numele lui Dumnezeu?”

Da, Numele lui Dumnezeu, pentru că El a spus: „*Eu am venit în Numele Tatălui Meu...*” (Ioan 5.43). Deci acolo Și-a pus Numele Său: în Hristos. În Hristos ne putem întâlni toți și să avem o părtășie adevărată și reală sub Sângele vărsat.

Dumnezeu a hotărât încă de la început unde să Se întâlnească cu omul, și aceasta nu era pe baza înțelepciunii intelectuale. Dar ce s-a întâmplat? Eva a acceptat concepția intelectuală a lui Satan, care i-a zis: „*Hotărât că nu veți muri; Dumnezeu nu va face aceasta!*” (Geneza 3.4). Dar Dumnezeu a spus că o va face și a făcut-o! Și tot El a ales locul de răscumpărare, iar acesta a fost prin Sânge, nu prin concepție intelectuală.

Astfel, noi lovim doar în gol, dar aceasta este natura umană: ca oamenii să încerce să facă ei înșiși ceva. Dacă am avea timp, am putea despica acest lucru în multe părți, dar nu vreau să iau nasturele acela, așa că vom vorbi cât se poate de simplu despre „Puțurile crăpate,” pentru că lucrul acesta se întâmplă din nou, este chiar tabloul epocii în care trăim.

Fără să desconsider efortul făcut de fiecare slujitor al lui Dumnezeu, cred că Numele lui Isus Hristos ar trebui onorat și rostit cu respect și închinare. Mai mult, pot spune că cu toate sistemele evanghelice care au străbătut pământul în lung și-n lat, în zilele din urmă, nu vom reuși să-i aducem pe oameni într-un singur gând și simțire, decât dacă îi aducem sub sângele lui Isus Hristos. Acesta este singurul loc în care vom putea fi vreodată în siguranță.

Nu demult, m-a sunat cineva și m-a întrebat:

„Frate Branham, am auzit că te-ai mutat în Arizona și ai format un loc în care este siguranță.” După cum știți, când a venit mesajul Domnului, mi s-a spus ce se va întâmpla în Alaska și de-a lungul coastei Californiei și lucrurile care vor urma. Și acel bărbat m-a întrebat: „Dacă totul este cutremurat, unde este zona aceea sigură?”

„Frate”, i-am răspuns, „eu cunosc o singură zonă sigură și aceea este în Hristos.” Aceasta este singura siguranță pe care o cunosc eu.

Ieremia a fost numit „prorocul care plânge”. Presupun că a fost numit așa din cauză că, fiind proroc, Cuvântul Domnului venea la el, și probabil plângea mult pentru că îi vedea pe oameni umblând în continuare în tradițiile lor și crezând că sunt bine și nu era nici o cale să-i întoarcă.

Ei se îndreptau spre robie, deoarece știm cu toții că întotdeauna culegi ceea ce ai semănat, indiferent cine ești sau ce ești. Și noi, ca națiune, am semănat ceva, iar într-o zi va trebui să culegem. Dacă va fi cu voia Domnului, mâine seară voi vorbi

despre „Durerile nașterii,” și vom vedea clar că nu vom scăpa, pentru că trebuie să culegem ceea ce am semănat, așa cum scrie în Galateni 6.7: *„Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.” Ce seamănă omul, aceea va și secera.”*

Dacă Dumnezeu ne-ar lăsa să scăpăm cu acest creștinism pervertit de astăzi, care îi pervertește pe oameni și îi îndepărtează de fapt de El, ar trebui să facă așa cum a spus fratele Moore: „Dumnezeu ar fi obligat moral, să ridice Sodoma și Gomora și să le ceară scuze pentru că le-a ars de vii.” Așa este. Dar Dumnezeu este drept, de aceea sfințenia și Cuvântul Său, i-a făcut pe oameni să secere întotdeauna ceea ce au semănat, și nici noi nu vom scăpa de aceasta.

„M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu țin apă.” (Ieremia 2.13).

S-ar putea ca printre noi să fie cineva care nu știe ce este un puț. Puțul este un rezervor făcut de om, ceva care înlocuiește fântâna. Câți știu ce este un puț? Bine. Văd că în dimineața aceasta sunt printre noi o mulțime de oameni de la țară. Îmi amintesc de vechiul puț pe care-l aveam aproape de casa noastră și știu că întotdeauna mă temeam să beau apă din el, pentru că era un rezervor făcut de om. Adevărul este că nu te poți baza pe un asemenea rezervor ca să bei apă din el.

De obicei, ceea ce face omul nu este un lucru foarte bun, este imperfect, dar tot ce face Dumnezeu este desăvârșit. Și atunci de ce să acceptăm lucrarea imperfectă a omului când avem ceva desăvârșit și când El ne-a spus: *„Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.”*? (Matei 5.48).

Eu am făcut adesea referire la penticostali. Desigur, noi știm că nu suntem în afara ordinii lui Dumnezeu, însă întotdeauna avem printre noi oameni care încearcă să imite pe cineva. Aceasta este natura umană. Au făcut-o în Biblie și o vor face întotdeauna: *„...Eu sunt al lui Pavel!”* - *„Și eu, al lui Apolo!”* - *„Și eu, al lui Chifa!”* - *„Și eu, al lui Hristos!”* (1Corinteni 1.12).

Dar de ce să accepți o imitație când cerurile sunt pline de ceea ce este autentic și când *„făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeul nostru.”* (Fapte 2.39). De ce să acceptăm ceva diferit? De ce să acceptăm un crez sau o dogmă când Biblia este Cuvântul curat al lui Dumnezeu? De ce am încerca să adăugăm sau să scoatem din El, când Domnul Isus a spus în Apocalipsa 22.18-19 că *„dacă va adăuga cineva ceva..., Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea*

aceasta. Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.”?

Când Dumnezeu a așezat pe pământ rasa umană, i-a poruncit să trăiască după Cuvântul Lui. Cuvântul lui Dumnezeu este ca un lanț cu care poți trece peste iad, și acest lanț este atât de tare cât cea mai slabă verigă a lui, iar Dumnezeu vrea să ținem fiecare iotă din El.

Aceasta a fost prima poruncă din Biblie, iar încălcarea unui singur Cuvânt, a aruncat rasa umană în întunericul morții: *„...din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.”* (Geneza 2.17).

Isus a venit la mijlocul Bibliei și a spus că omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Deci nu doar cu o parte din Cuvânt, nici cu 99% din El, ci *„cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* (Matei 4.4), așa cum le-a spus lui Adam și Evei.

Atunci de ce să injectăm în Cuvânt părerile cuiva, când avem chiar părerea lui Dumnezeu, pentru că după cum știți, este scris că *„...Dumnezeu să fie găsit adevărat, și toți oamenii să fie găsiți mincinoși.”* (Romani 3.4).

Aceasta era problema cu Ieremia. El era un proroc care avea Cuvântul Domnului, dar oamenii încercau să injecteze în El ceva pe care nu se puteau sprijini. Eu asemăn aceste rezervoare cu sistemele pe care am încercat să le luăm astăzi în locul Cuvântului original al lui Dumnezeu.

Dar nu există nimic să-l poată lua locul, pentru că Biblia spune: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”* (Ioan 1.1+14), iar în Evrei 13.8 citim: *„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!”* Cum am putea șterge lucrul acesta din Cuvânt? Este adevărul. El este același în toate principiile și nu se schimbă niciodată. Și știți de ce vă place? Pentru că undeva în voi, L-ați acceptat pe Dumnezeu. Poate ați făcut-o într-un fel intelectual, poate L-ați simțit în putere și sunteți slujitorii Lui, dar când intrați cu adevărat în Dumnezeu și vă recunoașteți locul de fiu sau fiică pe care-l aveți în El, aceasta vă umple de bucurie pentru că Dumnezeu a vrut să vă aibă.

Dacă citiți în Marcu 16, veți vedea că Isus nu a spus: „Duceți-vă în toată lumea și învățați...” ci a zis: „*Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.*” (v. 15). Propovăduirea Evangheliei este demonstrația puterii Duhului Sfânt: „*Duceți-vă în toată lumea și demonstrați puterea Duhului Sfânt.*”

Tocmai am discutat cu un frate despre faptul că în Bombay, India și în Africa de Sud, misionarii i-au învățat pe oameni tot felul de concepții intelectuale, spunând că acelea sunt Cuvântul. Dar când am fost în mijlocul lor, la o singură adunare, când am făcut chemarea la altar, Duhul Sfânt a coborât și a salvat treizeci de mii de băștinași. Femeile care stăteau acolo aproape goale, și-au ridicat mâinile arătând că doresc să-L primească pe Hristos, iar Duhul Sfânt a coborât în mijlocul lor și a vindecat douăzeci și cinci de mii de oameni: oameni aflați în scaunele cu rotile, pe târgi și în cârje. Primarul orașului a adunat toate acele lucruri aruncate de cei vindecați, le-a încărcat în camioane, iar a doua zi au umblat pe străzi ca să le vadă toți.

Femeile acelea stăteau acolo goale, fără să știe că sunt goale, dar când s-au întâlnit cu Duhul Sfânt, s-au grăbit să-și acopere goliciunea cu mâinile și au fugit din prezența bărbaților.

Gândindu-mă la aceasta, mă întreb cum este posibil ca femeile americane, care pretind că sunt creștine, să se dezgolească tot mai mult când vin în prezența lui Dumnezeu? Ar trebui să vă îmbrăcați mai mult, nu să vă dezbrăcați. Cu cât aveți mai mult din Hristos în voi, cu atât ar trebui să fiți mai conștiente de starea voastră. Uneori mă uit cum se comportă oamenii pe stradă și mă întreb dacă sunt sănătoși la cap. Se pare că nu sunt conștienți că prin felul în care se comportă devin o momeală a Satanei, prin care trimit suflete în iad. Așa este. Lumea este într-o stricăciune asemănătoare cu cea din zilele lui Ieremia.

Revenind la acele puțuri, vreau să spun că nu te poți baza pe ele, deoarece nu se pot reumple singure, ci depind de ploi. Ploi locale sau treziri locale. Este nevoie de o trezire mică aici și de alta dincolo, ca să se poată umple.

Dar de unde vine apa care le umple? De la grajduri unde sunt animalele cu mirosul lor, de pe acoperișurile pline de praful adus de vânt, care mai apoi este spălat de ploaie și se scurge în acele rezervoare făcute de om. Apa aceea este atât de murdară și de puturoasă, încât devine asemănătoare apei dintr-o mlaștină. Ea se scurge prin jgheaburi și se adună în rezervorul făcut de om, dar este atât de

murdară și de plină de insecte, încât trebuie strecurată ca să poată fi băută. Vedeți? Apa vine de pe acoperiș, printr-un jgheab făcut de om și se adună într-un rezervor făcut tot de om. Acesta este motivul pentru care trebuie strecurată și filtrată de toată murdăria și insectele din ea. Dar la câteva zile după ce se adună în rezervor, apa aceea amestecată cu toate teologiile omenești, devine stătută. Și oricine știe din Istoria Bisericii, că atunci când Dumnezeu a trimis un mesaj proaspăt, după moartea mesagerului, reformatorului sau cum vreți să-l numiți, ei s-au organizat, iar când au făcut aceasta au murit pe loc și nu s-au mai ridicat niciodată. Istoria dovedește aceasta.

În ce privește preoțimea catolică, Dumnezeu nu a organizat nici o biserică. El nu este în așa ceva. Dumnezeu Își naște biserica, nu o organizează. Astfel, El a început Biserica în ziua cincizecimii, când i-a dat putere, dar oamenii au organizat-o la Niceea și astfel și-a pierdut puterea și a murit.

După ani, a urmat reforma luterană care a fost un lucru mare, prin faptul că Luther a venit cu Cuvântul lui Dumnezeu și a spus: „*Cel neprihănit va trăi prin credință.*” (Romani 1.17). Dar în loc să ia aceasta, să se adune împreună și să mășăluiască mai departe, ei au întemeiat Biserica luterană și au murit chiar acolo.

Atunci Dumnezeu l-a ridicat pe John Wesley cu sfințirea, mesajul celei de-a doua lucrări a harului, ceea ce este miunat. Dar după Wesley și Asbury, s-au organizat și au murit și ei. Și ce a urmat? Au venit pentecostalii cu restituirea darurilor; ei au mers bine o vreme, dar ce s-a întâmplat mai târziu? S-au organizat și au murit chiar atunci. Așa este.

Acum, Dumnezeu cheamă din toate aceste organizații, o Mireasă. Cu siguranță. Este timpul să ieșim afară și să ne adunăm împreună, și cred că oamenii de afaceri creștini au avut o mare contribuție în dărâmarea acestor ziduri, prin faptul că au spus: „Nu este nici o diferență între noi. Să ne adunăm împreună și să ne închinăm lui Dumnezeu sub un sigur principiu, nu sub o organizație.” Dacă ar fi o organizație, aș pleca imediat de pe această platformă, pentru că nu vreau să am nici o legătură cu așa ceva.

Ceea ce trebuie să facem noi este să avem părtășie în Hristos, prin puterea învierii Lui și nu sub un crez. Aceasta este ceea ce aduce Viața, nașterea din nou. Dar înainte ca să vină nașterea, trebuie să vină moartea. În ce privește nașterea, ea este o murdărie indiferent unde are loc. Fie că are loc într-un coteț de porci sau

oriunde ar avea loc, este o murdărie.

Tot așa este și cu nașterea din nou: ea te împinge să faci lucruri pe care altfel nu le-ai face. Când ești gata să mori față de tine însuși, ești născut din nou, ești o faptură nouă în Hristos Isus, iar atunci primești o vedere nouă asupra lucrurilor, pentru că ai acceptat persoana lui Isus Hristos și nu o teorie sau un crez. *„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.”* (2 Corinteni 5.17).

Chiar și Cuvântul scris trebuie să fie însuflețit de Duhul Sfânt. Eu aș putea avea o mână plină de grâu, dar dacă nu intră în procesul de însuflețire, acel grâu este mort. Tot așa, tu poți avea o diplomă de Ph., LL., sau orice altă diplomă, pentru că atâtă timp cât Duhul Sfânt nu vine în tine sub forma unei experiențe personale cu Dumnezeu, nu se va întâmpla nimic și toată învățătura ta va fi în zadar.

Și Pavel a trebuit să uite tot ce a învățat pentru a-L găsi pe Hristos, iar din clipa aceea a făcut lucruri pe care nu s-a gândit niciodată că le-ar putea face. Aceasta face Dumnezeu: ne umilește în sistemul nostru educațional. Să nu credeți cumva că încerc să susțin ignoranța, pentru că nu este așa. Eu vreau doar să vă ajut să vedeți care este diferența. Educația nu poate aduce Viața, ci este nevoie ca Duhul lui Dumnezeu s-o însuflețească. Dar acea Viață nu vine printr-o trezire intelectuală, ci vine din Biblie, prin Cuvântul care este Același ieri, azi și în veci. Și ce se întâmplă? Când vine Duhul lui Dumnezeu și o însuflețește, urmează aceleași rezultate ca în Fapte 2. Întotdeauna a fost așa și va fi așa, fiindcă Cel care condiționează atmosfera este Duhul lui Dumnezeu.

Pentru a face anumite lucruri este nevoie de o anumită atmosferă. Acesta-i motivul pentru care ați fost învățați să-i aduceți pe copii aici. Este un lucru foarte bun și eu m-am bucurat mult când am văzut-o pe fiica mea Rebeka stând aici, fiindcă doresc să primească și ea Duhul Sfânt. Dar pentru aceasta este nevoie de o atmosferă.

După cum spunea și doctorul Bosworth: „Poți pune un ou de găină sub un cățel și acesta se va cloci ca sub găină.” De ce? Pentru că este ou și are atmosfera corespunzătoare.

Tot așa, nu contează dacă ești metodist, baptist, prezbitarian, etc., dacă ai atmosfera corespunzătoare, vei fi clocit și vei fi un nou-născut al lui Dumnezeu. Atmosfera face aceasta, indiferent ce nume denominațional ai.

Mai demult, am lucrat la o fermă unde trebuia să mânam vitele, și acolo am văzut ce făceau fermierii când duceau vitele să pască pe pășune. Ei stăteau la poartă și le priveau cu atenție în timp ce treceau prin acea deschizătură. Nu-i interesa cum arătau, nici cât erau de frumoase, ci priveau după un singur lucru: marca sângelui. Acele animale trebuiau să fie pursânge Hereford, altfel nu aveau voie să intre pe pășune. Toate trebuiau să posede acea marcă de sânge ca să se poată înmulți, altfel erau respinse.

Cred că la fel se va întâmpla și în ziua judecății. Atunci El nu mă va întreba dacă am fost baptist, prezbiterian sau pentecostal, ci va privi după marca de Sânge: „...*Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi.*” (Exod 12.13).

Revenind la tema noastră, așa cum am spus deja, apa din acele puțuri devine stătută și nu mai este bună de băut. Mai mult, ajunge o locuință a broaștelor, a șopârlelor și a șerpilor, a goangelor și a tot felul de germenii. Ce a făcut să apară toate acestea? Faptul că este o apă stătută. Vă puteți imagina câtă murdărie se scurge de pe acoperișul casei și al hambarului în acele puțuri?

Acesta este un exemplu desăvârșit pentru orice sistem făcut de om, care este falimentar de la început. Acesta este motivul pentru care noi avem nevoie de un Mântuitor. Omul nu se poate salva singur, nu poate face nimic de la sine, de aceea are nevoie de un Salvator. El este pierdut de la început și a venit în lume prin minciună. Iar dacă este așa, cum s-ar putea ajuta singur? Cum ar putea fi un om sfânt?

Adevărul este că nu există nici un om sfânt și nici o biserică sfântă, ci este Duhul Sfânt printre oameni. Amin. Nu muntele pe care stătea Petru și ceilalți apostoli era sfânt, ci Dumnezeu cel sfânt care coborâse pe munte, Îl făcea sfânt. Nu omul este sfânt, ci Duhul Sfânt în acel om este sfânt. Omul este așa cum scrie în Psalmul 51.5: „...*sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea.*”

Toate sistemele omenești sunt așa: „Eu aparțin de biserica cutare, numele meu este în registru... Părinții mei au fost cutare, iar eu am făcut aceasta și aceea.” Sună bine, nimic de spus, dar nu uitați că Isus a zis: „*Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.*” (Ioan 3.3). Aici, „a vedea” nu înseamnă să vezi cu ochii, ci: „a înțelege” Împărăția cerurilor. Tu trebuie să te naști în Ea.

Cum ar putea înțelege predicatorul acela baptist care a stat acolo, a criticat și a

batjocorit Aceasta? Vedeți, în el nu este nimic cu care să-L primească. Dumnezeu este Cel care face aceasta, iar dacă El îi dă Duhul Sfânt, omul acela va vedea că aceasta nu este telepatie sau altceva de felul acesta, ci este Cuvântul viu. El a auzit la școală niște păreri și încearcă să plaseze binecuvântările lui Dumnezeu într-un anumit timp, după cum a fost învățat.

Nu demult, a fost aici un tânăr predicator baptist. El a venit la mine și mi-a zis: „Frate Branham tu ești greșit într-un singur punct.”

„Ajută-mă să înțeleg,” am răspuns eu.

„Tu ești un bărbat cumsecade și sincer, dar...”

„Mulțumesc, domnule.”

„Dar greșești într-un singur punct.”

„Nădăjduiesc că și Dumnezeu va găsi doar un lucru greșit în viața mea.”

„Iată unde greșești”, a continuat el: „Tu încerci să le prezinți oamenilor o slujbă apostolică, dar o asemenea slujbă a încetat o dată cu apostolii.”

„Am să te întreb și eu ceva, așa ca de la baptist la baptist.”

„Da, spune.”

„Crezi că fiecare Cuvânt este inspirat?”

„Păi, sigur că da, pentru că este scris că *„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire.”* (2Timotei 3.16).

„El a mai spus să nu adăugăm și să nu scoatem nimic din Cuvânt, este adevărat? Am să-ți arăt unde au venit peste oameni binecuvântările apostolice, printr-o făgăduință a lui Dumnezeu, iar tu să-mi arăți unde scrie că acest binecuvântări au fost luate înapoi de la oameni. Dacă nu poți să-mi arăți aceasta în Cuvânt, ar fi bine să uiți: *„Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.*

Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate

Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.” (Apocalipsa 22.18-19).

N-a mai spus nimic, așa că am continuat: „Frate, aș vrea să te mai întreb ceva. Noi știm cu toții că Petru a prezentat mesajul apostolic în ziua Cincizecimii, deoarece el a primit de la Isus cheile Împărăției. Și uite ce a spus în ziua aceea: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.*

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.” (Fapte 2.38-3). Unde este locul în care scrie că El a retras ceea ce s-a spus aici? Vezi, aceste lucruri nu au încetat niciodată.”

„Scumpe Miel, Sângele Tău sfânt

Nu-și va pierde nicicând puterea

Până toată Biserica răscumpărată a lui Dumnezeu

Va fi salvată de păcat.

Atunci, într-o cântare mai nobilă, mai dulce,

Eu voi cânta puterea Ta salvatoare

În timp ce aceste buze bâlbâitoare

Vor zăcea tăcute în mormânt.”

Dumnezeu să mă ajute să cred și să stau pe Aceasta, și nu doar eu, ci noi toți să stăm pe Aceasta, pentru că este Adevărul Evangheliei. Da, domnilor.

Un om înțelept nu ar trebui să privească niciodată la aceste păreri omenești, ci ar trebui să știe că ele nu funcționează și nu au funcționat niciodată. O religie organizată și o experiență de seminar nu vor funcționa niciodată în prezența lui Dumnezeu, deoarece Cuvântul trebuie să vină curat, neamestecat, de la Dumnezeu. El nu s-a folosit niciodată de un sistem omenesc. Voi aveți membri și alte lucruri, dar eu mă refer la sămânța originală a lui Dumnezeu. Binecuvântarea care a venit în ziua Cincizecimii, nu vine printr-o organizație, ci printr-o naștere din nou.

Noi suntem invitați să privim la Israel. Ce au făcut ei? L-au părăsit pe El, au părăsit Izvorul Vieții și au băut din puțuri făcute de oameni.

Cum este posibil ca cineva care este lângă o fântână arteziană să-și facă un puț și să bea din el? Vă puteți imagina așa ceva? Ei bine, aceasta a spus prorocul, aceasta a spus Dumnezeu: *„M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vie, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu țin apă.”* (Ieremia 2.13).

Aș vrea să observați că ei voiau ceva ce puteau controla, voiau să arate ce au realizat ei. Aceasta este nebunia religiei organizate: ei încearcă tot timpul să aibă ceva ce este al lor. Da, ei trebuie să aibă toate aceste sisteme, societăți și lucruri, ca să poată spune: „Eu aparțin acolo!” În loc să fie copii smeriți ai lui Dumnezeu, ei vor ceva ce pot arăta. În loc să-L lase pe Dumnezeu să lucreze în felul Lui, ei au vrut să facă toate lucrurile în felul lor. Aici au adus aceste sisteme omenești, bisericile de astăzi. Un sistem vrea una, altul vrea altceva; dacă ești metodist trebuie să fii așa; dacă ești baptist trebuie să fii așa, și așa mai departe. Eu nu am nimic cu ele, doar spun că omul vrea să facă lucrurile în felul lui, dar Dumnezeu are felul Său de lucrare. Și El a spus clar: „Voi vă țineți de calea voastră, de puțurile voastre, și nu vreți să primiți calea Mea, calea Vieții.”

Astăzi este la fel, nu s-a schimbat nimic. Gândiți-vă cât de nebun trebuie să fie un om ca să lase o fântână arteziană, cu apa limpede și curată, și să meargă la un puț crăpat, făcut de el, cu apa plină de murdăria scursă de pe acoperișul grajdului, și să bea din el. Un asemenea om are cu siguranță probleme mintale.

La fel este omul care se agață de o concepție ecleziastică, în loc să Îl accepte pe Duhul Sfânt care adeverește Scriptura și o face vie. Vedeți? Fiecare are propria lui interpretare a Bibliei și crede că așa este corect, dar Dumnezeu nu are nevoie de ajutorul vostru, nu are nevoie de interpretarea voastră.

El este propriul Său Interpret și ceea ce spune se împlinește întocmai. La început, Domnul a spus: *„Să fie lumină!”* și a fost lumină (Geneza 1.3), iar acest lucru nu mai are nevoie de nici o interpretare.

El a spus: *„Fecioara va rămâne însărcinată”*, și așa a fost (Isaia 7.14), ceea ce înseamnă că nu mai este nevoie de nici o interpretare.

Tot Dumnezeu a spus: *„...voi turna din Duhul Meu peste orice făptură...”* (Ioel 2.28), ceea ce de asemenea, nu are nevoie de nici o interpretare. De ce? Pentru că

Dumnezeu Își interpretează Cuvântul, prin faptul că Îl împlinește, Îl adeverește și Îl manifestă.

În felul acesta era verificat un proroc dacă era de la Dumnezeu, pentru că Cuvântul spune: *„Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis. Dacă ceea ce spune se va împlini, să vă temeți de el, dar dacă nu se va împlini, să nu vă temeți, pentru că nu Eu l-am trimis.”* (Numeri 12.6; Deuteronom 18.22 – parafrizare).

Același lucru este valabil când cineva vorbește Cuvântul, iar cel ce ascultă spune: „Acesta este Cuvântul!” Atunci vorbește chiar Dumnezeu. Dar dacă spune: „Zilele minunilor au trecut!”, el le întinde sufletelor flămânde o pâine, apoi le-o ia dinainte și le lasă să moară de foame. De ce să bei dintr-un puț când fântâna arteziană este chiar acolo?

Ce este un izvor al vieții? Ce este izvorul vieții, izvorul de apă vie? L-aș asemăna cu o fântână arteziană.

Acum aș vrea să observați diferența dintre un puț plin de goange, broaște, gemeni și alte murdării și un izvor cu apă vie sau o fântână arteziană. Ea se susține singură și nu are nevoie de nici un sistem din care să scoți o grămadă de bani. Nu trebuie să aduni o grămadă de membri, pentru că ea își susține mădularele prin Duhul Sfânt care lucrează în ele.

Apa care iese din fântână este proaspătă, curată și cristalină, nu un rezervor cu apă stătută certificată de patruzeci sau cincizeci de miști care au spus: „Așa este corect; concepția aceasta este corectă,” apoi au votat și au zidit pe ea o denominațiune.

Apa care iese din Izvor este proaspătă și curată, este Cuvântul curat al lui Dumnezeu, Cuvântul ieșit din gura Lui. Aceasta este adevărata Fântână arteziană, iar secretul puterii ei este chiar în ea. Este un fel de presiune care o face să țâșnească afară.

Îmi amintesc că în vremea când eram paznic în Harrison Country, acolo era un izvor mic, care întotdeauna susura vesel. Era cel mai vesel lucru din locul acela. Chiar dacă era zăpadă, ger sau îngheț, el tresălta tot timpul. Aceasta în timp ce rezervoarele făcute de oameni, pline de broaște și murdărie, erau înghețate bocnă.

Aceasta arată că orice denotațiune fără Duhul Sfânt și fără o schimbare de atmosferă spirituală, va îngheța. Dar Fântâna arteziană a lui Dumnezeu este aceeași ieri, azi și în veci; ea împinge totul afară.

Revenind la izvorul de care v-am spus, într-o zi m-am așezat lângă el și am zis: „Voi vorbi puțin cu izvorul acesta,” după care mi-am scos pălăria și am spus:

„De ce ești atât de bucuros? De ce tresalți tot timpul? Din cauza căprioarelor care beau din tine?”

Dacă ar fi putut să-mi răspundă, izvorul mi-ar fi zis:

„Nu.”

„Poate din cauză că beau eu?”

„Nu, nici de aceea.”

„Ce te face atât de pur și de curat? Ce te face atât de în clocot și atât de plin de bucurie tot timpul, încât nimic nu te poate îngheța? Tot timpul arunci în sus apa ta pură.”

„Frate Branham, nu eu clocotesc, ci în mine este ceva care clocotește.”

Poate am folosit cuvinte sărace, dar cred că înțelegeți ce vreau să spun.

Așa este și cu experiența nașterii din nou. Tu nu o poți opri; în tine este un Izvor de apă care tresaltă, clocotește spre Viața veșnică. Vedeți, în el este ceva ce tu nu poți influența.

Rezervoarele făcute de om pot îngheța, dar omul care stă sub acest Izvor, trăiește zi și noapte din această Fântână arteziană. Înțelegeți? Tu nu mai trebuie să aștepti ploaia și trezirile locale, pentru că ești plin în fiecare zi. Acesta este Cuvântul curat al lui Dumnezeu în gura și în inima ta, manifestându-Se și vorbind singur despre Sine. Indiferent ce vreme este, că plouă sau ninge, sau oricum ar fi, tu ești bucuros tot timpul, pentru că Duhul Sfânt este aici și clocotește în sus. Aceasta este Puterea ascunsă.

Vedeți? Acel izvor ascunde o taină; el se dăruiește pe sine oricui vrea să bea gratuit din apa lui. Și când bei din El, nu mai spui: „Sunt metodist și trebuie să merg pentru trezire la biserica metodistă,” nici: „Sunt pentecostal și trebuie să

merg pentru o trezire la biserica pentecostală,” ci dai la o parte toate diferențele. Atunci dorești să dai din nădejdea ta și catolicului, protestantului, evreului, ateului, sau orice ar fi, pentru că ai în tine Ceva care face aceasta. Tu ai într-adevăr în tine Ceva care face aceasta.

Și încă ceva: tu nu trebuie să pompezi, nici să tragi sau să împingi. Eu am văzut atât de des făcându-se aceasta, încât mi se face rău; da, mi se face rău când văd o orchestră care cântă un fel de muzică și sar în sus și-n jos, răspândesc o grămadă mare de literatură prin oraș și tot felul de reclame mărețe: „Omul din ceasul acesta!”

Un singur Om al orei și Acesta este Isus Hristos, care este Același ieri, azi și în veci. (Evrei 13.8). Este un singur Mesager de la Dumnezeu și acesta este Isus Hristos. Da, domnule.

Tu nu trebuie să pomezi înăuntru una sau alta, nici nu trebuie să te alături la ceva, ci trebuie doar să iei, pentru că totul este gratis. Amin. *„M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu țin apă.”* (Ieremia 2.13).

Voi nu aveți nevoie de nici o teologie fabricată, nici de vreun sistem religios educațional și nici de puțurile unui sistem religios. Nu aveți nevoie de nimic din toate acestea.

Dacă ai încerca să pui o zdreanță peste acea Fântână arteziană, o va arunca în aer. Cine face aceasta? Puterea lui Dumnezeu care țâșnește în sus la Viață. De ce ar părăsi omul așa ceva ca să se atașeze la un sistem? Eu nu am nevoie de nici o zdreanță de strecurat. Nu-mi trebuie! Nu trebuie să depind de o ploaie locală pentru umplere, fiindcă sunt plin tot timpul. Amin. Sunt bucuros că trăiesc în prezența lui Dumnezeu, fie că-mi merge bine, fie că-mi merge rău. El este Viața mea. Amin. El este Viața noastră! Este puterea și desăvârșirea noastră, de aceea nu avem nevoie de puțurile făcute de oameni, nici de vreun sistem religios.

Poate cineva zice: „Să-ți vedem carnetul de membru. Să vedem dacă ești un bun baptist, un bun pentecostal sau altceva...” dar nu este nevoie de nici o stimulare, fiindcă apa țâșnește tot timpul. Da, da.

Noi aveam un rezervor vechi în care trebuia să turnăm apă ca să-l umplem, apoi aveam nevoie de o pompă ca să „stimulăm” apa să iasă; după care turnam din nou

apă și tot așa. În apa aceea erau tot felul de goange și de mizerii, la fel cum se întâmplă și cu unele din aceste treziri sistematice. Dar Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că este un „Izvor plin cu sânge, unde păcătoșii se cufundă.” Și știți ceva? Când păcătoșii ajung la acest Izvor, nu mai ies membri ai bisericii, ci creștini adevărați.

De ce să părăsești Izvorul apelor vii și să bei asemenea mizerii?

Nu este nevoie să pompezi pentru că puterea este în El, Viața este în Sine. Așa este sămânța lui Dumnezeu în inima omului. Viața lui Dumnezeu este în fiecare individ, nu în biserică; este în tine, tu ai germenul de Viață în tine. Dacă ești baptist, pentecostal, sau orice altceva, este suficient să guști o singură dată din El, ajunge o gură de apă proaspătă din marea Fântână arteziană a lui Dumnezeu și vei fi convins că este Adevărul. Da, o singură gură de apă îl convinge pe cel însetat și flămând.

Poate acest baptist nu a fost niciodată însetat, dar când ajunge să înseteze, Apa aceasta are un gust nespun de bun. Înțelegeți? Dar mai întâi este nevoie să însetezi, să simți „Setea binecuvântată”, cum a numit-o Isus. *„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!”* (Matei 5.6). Isus a spus aceasta, prieteni. Este un Izvor binecuvântat pentru toți cei însetați.

De ce ar vrea cineva să schimbe această Apă cu o mlaștină plină de goange și contaminată de tot felul de teorii omenești despre care Dumnezeu a spus: *„Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.*

Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.” (Apocalipsa 22.18-19).

Dumnezeu a promis că El va legitima acest Cuvânt în fiecare generație, pentru că *„făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeul nostru.”* (Fapte 2.39). Atunci de ce să pompezi înăuntru ceva contaminat de ani de zile, o mană veche? Mana aceea a fost bună în timpul lui Martin Luther și a celorlalți reformatori, nimic de zis, dar timpul ei a trecut.

Dacă citim în Biblie, vedem că ei trebuiau să adune mană în fiecare zi. Tot timpul

trebuia să fie proaspătă, pentru că a doua zi, mana veche se strica și făcea viermi. Poate conținea vreo bacterie sau ceva care o făcea să se strice.

La fel sunt și sistemele acestea religioase. După ce zace acolo de la o trezire la alta, se contaminează și se umple de goange, ca un puț plin de mormoloci și de goange. Dar nu numai cu sistemele se întâmplă aceasta, ci și cu experiența multor oameni care umblă dintr-un loc în altul și spun tot felul de povești care nu au nici un Adevăr în ele. Ei se contaminează unul de la altul: „Am fost metodist și m-am dus la bapțiști,” „Am fost catolic și m-am dus la cutare sau la cutare.” Acestea sunt doar viermi, așa că uitați-le!

Prieteni, uitați de toate acestea și veniți la Izvor, la Fântâna arteziană a prezenței lui Hristos, fiindcă cred că El este Izvorul inepuizabil al Vieții. Cu cât iei mai mult din El, devine mai proaspăt și mai rece, are un gust mai dulce și mai răcoritor.

Eu Îl slujesc de treizeci și trei de ani și în fiecare zi mi se pare mai dulce decât în ziua precedentă. El a promis că nu vei înseta niciodată dacă vei bea din Apa aceasta. Uitați-vă ce mare este El! Oh!

Israel a făcut exact ceea ce au făcut mulți dintre noi astăzi: Au părăsit Izvorul apelor vii și și-au săpat puțuri.

Haideți să vorbim puțin despre ce este harul lui Dumnezeu. Noi, oamenii, avem legi și porunci, iar dacă nu te aliniezi la standardul nostru... Noi avem o măsură religioasă cu care măsurăm și spunem că dacă nu ești în ea, nu poți intra înăuntru, dar Dumnezeu ne-a salvat prin har, nu printr-o măsură sau standard omenesc: *„Dar Dumnezeu... ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).”* (Efeseni 2.5).

Israelul cârtea. Ce a spus Domnul? *„Te voi vizita din nou...”* El voia să-i încerce, iar când a făcut aceasta, ei au cârtit. Israel a cârtit la Marea Roșie. El i-a chemat să-L urmeze și să iasă din apa stătută a Egiptului ca să fie un popor liber, pentru că erau robi. El voia să-i facă liberi, iar pentru aceasta, i-a trecut prin Marea Roșie și i-a dus în pustiu, ca să îi despartă de imitatorii care încercau să-i imite fără să fie tăiați împrejur.

Aceasta a provocat necazul, pentru că toți cei care i-au urmărit, Faraon și oștirea lui, au pierit în mare. Înțelegeți? Ei au văzut oameni care umblau prin puterea supranaturală a lui Dumnezeu, așa că au venit și au încercat să-i imite fără să fie

incluși în binecuvântare, dar când au făcut aceasta, au pierit. Aceasta este o comparație firească, dar așa este și duhovnicește. Astfel, când un om încearcă să imite ceva, se comportă ca un creștin adevărat.

Prietenul meu indian știe aceasta. Printre ei sunt oameni care stau întinși pe cuie, umblă pe cioburi de sticlă sau prin foc și nu li se întâmplă nimic. Este imitația firească a unor oameni care fac aceasta ca jertfă pentru zeul lor.

Eu am întâlnit aceasta și în viața religioasă: imitația firească a cuiva care încearcă să fie ca celălalt. Dar există un singur Exemplu cu care să vă asemănați, iar acesta este Isus Hristos, Cuvântul făcut trup. Și când Cuvântul lui Dumnezeu vine la tine, va fi la fel.

Revenind la Israel, Dumnezeu i-a dus drept înainte spre țara făgăduită, iar când au parcurs pustia, au constatat că toate puțurile erau secate pentru ei.

Frate, și tu vei găsi același lucru când începi călătoria spre Țara făgăduită. Mai întâi vei găsi uși închise, la fel ca preotul acela care spunea că în momentul în care a vrut să-L urmeze pe Hristos, biserica lui l-a dat afară.

Același lucru l-a găsit și Israelul în călătoria sa, pentru că el este un exemplu pentru noi. Ei au pornit în călătorie pentru că erau ascultători și supuși Cuvântului făgăduit al lui Dumnezeu, dar curând au înțeles că nu se puteau baza pe acele rezervoare goale. Același lucru se întâmplă și cu tine când pornești în călătorie în supunere și ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu, și încerci să te alături aici sau dincolo: nu vei găsi nici un rezervor care să te ajute. Tu ești un individ, iar Dumnezeu te călăuzește așa cum vrea.

Toate rezervoarele erau goale, dar făgăduința lui Dumnezeu este întotdeauna adevărată și El are grijă s-o împlinească, așa că, fiindcă le-a promis că Se va îngriji de toate nevoile lor, a făcut-o. Astfel, când Israel se afla în mijlocul deșertului și se plângea, El l-a chemat deoparte pe slujitorul Său, pe prorocul Moise, și a deschis Izvorul apelor vii, prin lovirea Stâncii, pentru ca biserica Sa credincioasă să nu piară:

„Domnul a zis lui Moise: „Treci înaintea poporului și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână și toiagul cu care ai lovit râul, și pornește!

Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca și va țâșni apă din

ea, și poporul va bea.” Moise a făcut așa, în fața bătrânilor lui Israel.” (Exod 17.5-6).

Privind felul în care am trăit, noi nu am fi meritat nimic, dar prin harul Său, El a deschis și pentru noi un Izvor, așa cum a făcut pentru ei, dovedind astfel că *„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”* (Evrei 13.8) și că *„atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”* (Ioan 3.16).

Când ei au păcătuit prin faptul că au cârtit, și erau pe moarte din cauză că fuseseră mușcați de acei șerpi, El a ridicat acel șarpe de aramă pentru iertarea și vindecarea lor: *„Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus într-o prăjină; și oricine era mușcat de un șarpe și privea spre șarpele de aramă, trăia.”* (Numeri 21.9).

Prieteni, același Izvor s-a deschis și pentru salvarea și vindecarea noastră, astăzi, pentru că *„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”* (Evrei 13.8).

Și când Stânca a fost lovită la porunca Cuvântului făgăduit al lui Dumnezeu, au început să se reverse șuvoaie de apă curată și cristalină, ce venea chiar din prezența lui Dumnezeu, nu apă contaminată și murdară. Apa curată i-a scăpat de sete, iar noi știm aceasta pentru că Vechiul Testament este un tip, un simbol.

Astfel, tu nu trebuie să pompezi, nu trebuie să aderi undeva și nu trebuie să mergi la vreun seminar ca să înveți cum s-o folosești, pentru că ei îți vor spune: „Ei bine, acum ai primit Duhul Sfânt, așa că trebuie să faci asta și cealaltă!” Nu există nici un control, pentru că nu tu folosești Duhul Sfânt, ci El te folosește pe tine; și nu tu ai Duhul Sfânt, ci El te are pe tine. Darul nu este ceva ca o ascuțitoare cu care îți ascuți creionul, ci trebuie să te predai lui Dumnezeu și să te dai la o parte, astfel încât să poți fi folosit de Duhul Sfânt așa cum vrea El.

Ei nu au avut nici o pompă cu care să pompeze apă, nici nu au întreat: „Cum putem folosi apa aceasta?” fiindcă au știut ce trebuie să facă: erau însetați și au știut ce au de făcut.

Așa este și cu un bărbat sau o femeie care aparține la o denominațiune sau are un crez. Dacă însetează după Dumnezeu, nu trebuie să fugă înapoi la seminar ca să se consulte cu biserica cum trebuie să folosească acest dar mare pe care l-a primit (vorbirea în limbi) și ce să facă cu el, pentru că ei îl vor da afară imediat. Înțelegeți? El a fost însetat, iar Dumnezeu l-a umplut. Asta-i tot. De ce? Pentru că

El te umple, dacă însetezi.

Nu trebuie să ai vreun control, nici să-ți spună cineva ce trebuie să faci cu aceasta, pentru că Dumnezeu îl călăuzește pe fiecare în parte așa cum vrea El. Tu ești un individ, ești o parte din El și nimeni nu-ți poate lua locul. Nimeni nu trebuie să-ți spună: „Trebuie să faci aceasta sau cealaltă!” pentru că Dumnezeu te folosește cum vrea El. Când ești însetat, știi foarte bine că trebuie să bei, așa că, dacă în dimineața aceasta ești însetat, bea cât vrei. Aceasta-i tot ce trebuie să faci. Dumnezeu are o cale pentru a potoli setea celor însetați, iar ei pot lua cât vor, fără bani și fără plată. Da, El are o cale pentru fiecare bărbat și femeie care însetează și flămânzește.

Poate printre noi sunt oameni care nu sunt încă salvați sau care sunt pe cale să fie salvați. Poate sunt membri ai bisericii care doresc să fie bine, dar beau dintr-un rezervor cu apă stătută și nu știu aceasta. Tot ce trebuie să facă ei, este să ia făgăduința lui Dumnezeu și să vină la acel Izvor, pentru că atunci setea lor va fi potolită: *„...oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete.”* (Ioan 4.14).

Priviți cum i-a eliberat El pe ai Săi, pe cei care au primit această Apă, prin har și nu printr-un sistem sau prin puțul educației. El Își adeverește întotdeauna Cuvântul, care este un Izvor dătător de Viață. Câți din cei prezenți aici, știu că atunci când primiți acest Cuvânt și Apa Lui, primiți Viața? (Amin).

Să mai luăm un text, apoi voi încheia. Trebuie să am acel nasture pe aici pe undeva... fiindcă tot vorbesc deși nu vreau să fac aceasta. Să luăm ca exemplu doi oameni.

Mai întâi o vom lua pe femeia de la fântâna lui Iacov. Ea știa doar acea fântână și a venit să scoată apă din ea. Dar acolo a întâlnit un Om, un evreu, care i-a spus ceva foarte ciudat și neobișnuit: *„Dă-Mi să beau!”*

Uimită, femeia l-a răspuns: „Noi avem o segregare aici, așa că nu ar trebui să vorbești cu mine, fiindcă Tu ești evreu, iar eu sunt samariteană.”

Dar El a continuat: „Dacă ai ști cu cine vorbești, tu Mi-ai cere să-ți dau să bei, iar Eu ți-aș da o astfel de apă, încât nu va mai fi nevoie să vii la fântâna aceasta să bei. Eu ți-aș da o apă vie care va clocoti tot timpul din tine.” (Ioan 4 – parafrizare).

Orice om i-ar fi putut spune aceasta, dar ea a continuat:

„Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.”

„Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci Mântuirea vine de la iudei.” Apoi a adăugat: *„Crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim,”* și când *„închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr.”*

După aceea, El i-a zis: *„Du-te și cheamă-l pe bărbatul tău.”*

„Nu am bărbat,” a răspuns ea.

„Bine ai zis că n-ai bărbat... Aici ai spus adevărul.”

La prima vedere, părea o contradicție între ceea ce spunea El și ceea ce spunea femeia, dar apoi El a adus totul la lumină: *„Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat.”*

Vedeți cât de diferit s-a purtat femeia aceasta, față de preoții aceluși timp? Deși au văzut întâmplându-se aceleași lucruri, pe care le-a văzut și femeia, ei nu au crezut și au zis:

„Aceasta este un drac; este telepatie! Este Beelzebul!” De ce vorbeau așa? Pentru că nu au văzut că Cuvântul a făgăduit exact aceasta.

Dar femeia aceea era mai inițiată în Scriptură decât toți acei preoți, așa că l-a zis: *„Doamne, vād că ești proroc. Noi nu am mai avut de patru sute de ani nici un proroc, dar știm că va veni Unul, iar când se va întâmpla aceasta, El va face toate aceste lucruri.”*

Și Isus i-a zis: *„Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.”* Atunci ea a lăsat găleata la fântână lui Iacov și a alergat în cetate, plină de Fântâna arteziană. De ce? Pentru că a înțeles că El era acea Fântână a Vieții; a primit descoperirea că Stânca lovită în pustie, stătea acum în fața ei.

Dați-mi voie să vă spun că același Dumnezeu din trecut, despre care am vorbit atât de mult, dar nu printr-o înțelegere teologică, ci printr-o descoperire personală primită de la El, este prezent aici și va turna din Duhul Sfânt peste Biserica Lui din

aceste zile din urmă, pentru că El nu este „Eu am fost”, ci „Eu sunt”, un prezent continuu.

Atunci puțul își pierde gustul, acest lucru întâmplându-se cu oricine ajunge în puterea lui Dumnezeu, prin botezul Duhului Sfânt: sistemul denominațional își pierde gustul. Atunci nu mai vrei acea apă stătută și plină de broaște, șopârle și goange, ci dorești să bei dintr-un Izvor cu apă proaspătă și curată, din Cuvântul viu al lui Dumnezeu, care este legitimat ca fiind Adevărul. Gustă și vezi dacă este așa!

Chiar dacă puțul a fost folositor la vremea lui, Izvorul Vieții a fost întotdeauna acolo, așa că, gata cu fântâna lui Iacov (vorbesc duhovnicește)! Ei credeau că este suficient să bea din fântâna aceea, dar acolo era Însuși Izvorul Vieții. Noi nu mai vrem sistemele și organizațiile pe care le-am avut, fiindcă suntem la sfârșitul timpului. Dumnezeu a spus ce lucrări va face în acest timp, iar noi le vedem cum se împlinesc cuvânt cu cuvânt. Vedem oameni mari și militari care tremură și spun: „Este pe cale să se întâmple ceva!” Duhul Sfânt ne avertizează că se va întâmpla ceva și vedem că totul este pus în ordine. Părăsiți acele sisteme și haideți la Izvor! Da, domnilor.

Ce spune Isus în Ioan 7.37-38? *„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.*

Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.”

Aici este Izvorul apelor vii, Izvorul pe care L-au părăsit oamenii astăzi. De ce? Din pricina crezurilor lor. Înainte de a încheia, aș vrea să vi-L prezint și vouă.

Acest Izvor a salvat viața lui Agar și a fiului ei când erau pe moarte în pustie. (Geneza 16.7).

El este Stânca *„dintr-un pământ ars de sete,”* este *„un loc de scăpare împotriva furtunii.”* (Isaia 32.2).

El este Izvorul deschis *„casei lui David și locuitorilor Ierusalimului pentru păcat și necurăție,”* așa cum citim în Zaharia 13.1.

El este *„izvorul vieții”*, despre care vorbește David în Psalmul 36.9.

El este El Shaddai, sânul care l-a alăptat pe Avraam. Avraam l-a zis: *„Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani?”* dar Domnul i-a răspuns: *„Eu sunt El Shaddai!”* „El Shaddai” este

„sânul” și este la plural „Eu sunt Dumnezeu cel pieptos.”

Dacă un copil bolnav și fără putere este pus la sânul mamei, primește putere și își revine. El este mulțumit când este la sânul ei și își recapătă puterea.

Tot așa, orice om care ia în inima lui făgăduința lui Dumnezeu care „*este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru,*” se va pune la acest Sân și se va hrăni din ea. (Fapte 2.39). Crede aceasta, copil neliniștit, pentru că această făgăduință este pentru cei credincioși!

Îmi vin în minte o mulțime de cântece, dar unul dintre ele spune:

Este un Izvor plin cu sânge,

Tras din venele lui Emanuel,

În care păcătoșii se cufundă

Și sunt curățați de vina păcatului;

Tâlharul pe moarte s-a bucurat să-l vadă.

Căci oricât de murdar aș fi

Păcatele mele sunt spălate.

Și de atunci, prin credință văd

Șuvoiul curgând din rănilor Tale

Cu dragostea care a fost pentru mine

Și va fi până voi muri.

Pentru mine, El este Apa de despărțire a Cuvântului, care te desparte de tot ce este contrar Cuvântului Său. Da, acest Izvor este El! Da, domnilor. El este Apa despărțirii care m-a separat de puțurile făcute de om și m-a dus la Izvorul apelor vii. O, fraților aș putea să spun mai departe ce este El pentru noi!

El este Alfa și Omega, este Începutul și Sfârșitul, este Cel ce era, Cel ce este, Cel ce vine; El este Rădăcina și Vlăstarului lui David, este Luceafărul de dimineață; El este

totul în toți.

Frați și surori, dacă până acum ați băut tot timpul din acest rezervor omenesc, n-ați vrea să-l părăsiți și să veniți la Izvorul apelor vii?

Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment. (O soră cântă în limbi, iar cineva tălmăcește)...

... Am fost puțin stresat din cauză că v-am ținut mai mult, motiv pentru care am și tăiat din mesaj; dar cred că Duhul Sfânt vă va ajuta să înțelegeți ce am vrut să vă spun. Să știți că nu este nimic mai important decât să fii în ordine cu Dumnezeu, chiar dacă am întârziat la masă sau în alte locuri. Domnul este aici!

Ridicați-vă în picioare toți cei care doriți să beți din El. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Câți dintre voi vor să ridice mâna și să spună: „Dumnezeule, umple-mă și lasă-mă să beau din acest Izvor. Știu că n-am făcut ceea ce trebuie, dar doresc să Te rog să mă ierți pentru aceasta și să-mi speli păcatele.”

Cei care sunteți credincioși și L-ați acceptat pe Hristos ca Mântuitor personal, dar nu ați băut din el, nu uitați că aici este Izvorul, singurul Izvor pe care-L știu și care curge din venele lui Emanuel.

Aseară am vorbit despre puiul de vultur care trăia printre puii de găină. El n-a știut niciodată altceva decât ce făceau acei pui, dar când a venit mama lui și a strigat de sus... acela era strigătul unui vultur. Puiul trebuia să fie vultur de la început, pentru că numai așa putea recunoaște acea chemare. Înțelegeți?

În tine trebuie să fie ceva care să germineze, altfel nu poate produce Viață. Iar dacă Sămânța, Cuvântul lui Dumnezeu este în tine să germineze, aceasta te va aduce la Realitate.

Câți din cei care nu au primit încă Duhul Sfânt, doresc să-L primească? Vreți să ridicați mâna? Peste tot în clădire sunt numai mâini ridicate. Ridicați mâna oriunde vă aflați.

Aș vrea ca cei care stați în apropierea celor care au ridicat mâna, să vă puneți mâinile peste ei, fiindcă cred că Duhul Sfânt va umple fiecare persoană care dorește sincer acest lucru.

Haideți să nu ne gândim la masa firească, ci la masa de aici, fiindcă aceasta este

Viața.

Întoarceți-vă unul spre celălalt și puneți-vă mâinile unul peste altul, așa cum este scris: „*să-și pună mâinile peste ei și să se roage...*”

Nu vă mai gândiți că trebuie să plecați, nu vă mai gândiți la nimic altceva decât la faptul că Duhul Sfânt este aici ca să umple pe fiecare în parte. Deschideți-vă inimile, vărsați toată apa din puț și spuneți: „O Izvor al Vieții, vino și umple-mă, Doamne, cu bunătatea și îndurarea Ta!”

Doamne Isuse, Tu care ești Izvorul nesecat, Te rog, Dumnezeule, să-i umpli pe fiecare dintre ei. Fie ca Duhul Sfânt să Se reverse chiar acum în mijlocul nostru și dă-ne Apele Vieții, fără bani și fără plată. În timp ce rugăciunea și cântarea se împletesc împreună, dorim să venim la acest Izvor, fiindcă știm că ești aici. Dorim adevăratul botez al Duhului Sfânt, Doamne, pentru că și oameni aceștia se roagă pentru El. Te rog să-i umpli cu bunătatea Ta, Dumnezeule. Ascultă rugăciunea copiilor Tăi și vino peste făpturile lor, astfel încât să se reverse peste ei Duhul și puterea Ta. Ai milă, Dumnezeule!

Îți mulțumim pentru prezența Ta înviorătoare în mijlocul nostru și Te rugăm să ne hrănești Tu, fiindcă dorim hrana de la masa Ta. Sufletele noastre sunt uscate și însetate, Doamne și credem că așa cum a spus talmăcirea acelei cântări, „Va curge apă peste pământul uscat.” Îngăduie să se întâmple aceasta, Doamne. Lasă Cuvântul Tău să Se manifeste în inimile noastre, fiindcă suntem copiii Tăi. „Ape peste pământul uscat.”

Dumnezeule, ascultă rugăciunea slujitorilor Tăi și dă-ne aceste binecuvântări. Amin.

Continuați să-L lăudați, fiindcă Duhul Sfânt este în mijlocul nostru, iar dacă nu L-ați primit este numai vina voastră.

Îl iubesc pe Isus,

Pentru că El m-a iubit întâi.

Îl iubesc pe Isus Hristos

Și n-am să-L părăsesc niciodată.

Haideți să cântăm:

Minunat, minunat este Isus pentru mine,
Sfetnic, Domn al păcii, Atotputernic Dumnezeu
Salvându-mă, El m-a scăpat de păcat și rușine.

Minunat este Răscumpărătorul meu.

Lăudat fie Numele Lui.

Toți care simt la fel, să spună „Amin!” (Amin). O, aleluia! Văd niște oameni care au primit Duhul Sfânt.

Îl iubiți? (Amin!). Minunat! Lăudat fie acest Izvor plin cu sângele care curge din venele lui Emanuel, și în care toți păcătoșii pot fi spălați de păcatele și vina lor. Aleluia! Este cu adevărat minunat.

În timp ce vom cânta: „Minunat este Isus pentru mine!” aş vrea ca toți metodiștii, baptiștii, catolicii, prezbiterienii, etc., să dați mâna unii cu alții ca să avem o „amestecătură” bună aici.

(Demos Shakarian vorbește cu fratele Branham despre președintele Lyndon Johnson, care a suferit un atac de cord și îi spune că ar fi bine să se roage pentru el).

(Fratele Branham continuă să cânte cu adunarea, iar fratele Demos îi spune din nou fratelui Branham)...

Tată ceresc, suntem într-o nevoie disperată, pentru liderul națiunii noastre, președintele nostru. Poate El nu va ști niciodată, dar Tu știi, Doamne, că mă rog pentru fratele Johnson, care spune că crede în Tine.

Am înțeles că a suferit un atac de cord, de aceea Te rog să-i cruți viața. Lasă Duhul Sfânt să meargă chiar acum la el la spital sau unde este, și să-i atingă trupul astfel încât viața lui să fie cruțată.

El este sub o mare presiune, de aceea ne rugăm pentru conducătorul nostru ca credincioși și cetățeni ai acestei națiuni, ca să-i lungești viața în acest ceas întunecat, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

- Amin -